

Sag T-47/02

Manfred Danzer og Hannelore Danzer mod Rådet for Den Europæiske Union

»Selskabsret — direktiv 68/151/EØF og 78/660/EØF — offentliggørelse af årsregnskaber — beskyttelse af erhvervshemmeligheder — tilsidesættelse af grundlæggende rettigheder — hjemmel — erstatningssøgsmål — afvisning«

Rettens dom (Tredje Afdeling) af 21. juni 2006 II - 1782

Sammendrag af dom

1. *Erstatningssøgsmål — selvstændig karakter i forhold til annullationssøgsmål*
(Art. 235 EF og 288, stk. 2, EF)
2. *Præjudicielle spørgsmål — forelæggelse for Domstolen — gyldigheden af en fællesskabsretsakt anfægtet ved en national domstol*
(Art. 234, stk. 3, EF)

3. *Ansvar uden for kontraktforhold — betingelser*

[Art. 288, stk. 2, EF; Rådets direktiv 68/151, art. 2, stk. 1, litra f), og direktiv 78/660, art. 47]

1. Erstatningssøgsmålet i henhold til artikel 288, stk. 2, EF er et selvstændigt retsmiddel, der har sin særlige funktion blandt de forskellige søgsmålstyper og er underkastet betingelser, der er afpasset efter dets særlige formål. Erstatningssøgsmålet adskiller sig fra annullationssøgsmålet ved, at det ikke tilsigter en ophævelse af en bestemt foranstaltning, men derimod erstatning for tab, som er forårsaget af en institution. Princippet om erstatningssøgsmålets selvstændige karakter er således begrundet i den omstændighed, at et sådant søgsmål på grund af sin genstand adskiller sig fra et annullationssøgsmål. Følgelig skal et erstatningssøgsmål afvises, såfremt der med erstatningssøgsmålet reelt tilsigtes en ophævelse af en retsakt, der er blevet endelig, og søgsmålet, hvis sagsøgeren fik medhold, ville medføre, at retsvirkningerne af den pågældende retsakt blev ophævet. Dette er særligt tilfældet, når der med erstatningssøgsmålet tilsigtes betaling af et beløb, der nøjagtigt svarer til den afgift, sagsøgeren har betalt i henhold til den retsakt, der er blevet endelig.
2. Såfremt et spørgsmål om fortolkning af fællesskabsretten rejses ved en national ret, hvis afgørelser ifølge de nationale retsregler ikke kan appelleres, er denne ret i henhold til artikel 234, stk. 3, EF i princippet pligtig at forelægge Domstolen et præjudicielt spørgsmål. I tilfælde, hvor anvendelsen af fællesskabsretten fremgår med en sådan klarhed, at der ikke foreligger nogen rimelig tvivl, kan den nationale ret under udøvelse af det skøn, der tilkommer denne alene, imidlertid undlade at forelægge Domstolen et spørgsmål om fortolkningen af fællesskabsretten, der er blevet rejst for den.

Den nationale ret er så meget desto mere ikke pligtig at efterkomme enhver anmodning om forelæggelse af et præjudicielt spørgsmål om gyldigheden af en fællesskabsretsakt, der er indgivet til den.

Den nationale ret er ikke, blot fordi en af parterne hævder, at sagen rejser spørgsmål om gyldigheden af fællesskabsretten, tvunget til at lægge til grund, at der herved er rejst et sådant spørgsmål i artikel 234 EF's forstand. Særligt er den

(jf. præmis 27 og 28)

nationale ret berettiget til at fastslå, at der ikke er tvivl om gyldigheden af den anfægtede fællesskabsretsakt, og at det derfor er ufornuddent at forelægge Domstolen et spørgsmål herom. Den nationale ret kan behandle spørgsmålet om gyldigheden af en fællesskabsretsakt, og hvis den finder, at de anbringer vedrørende ugyldigheden, som parterne har påberåbt sig for den, savner grundlag, kan den også forkaste disse anbringender og fastslå, at retsakten er fuldt gyldig. Når den handler således, rejser den nemlig ikke tvivl om, at fællesskabsretsakten gyldigt foreligger.

(jf. præmis 36 og 37)

3. Vedtagelsen af artikel 2, stk. 1, litra f), i direktiv 68/151 om samordning af de garantier, som kræves i medlemsstaterne af de i traktatens artikel 58, stk. 2,

nævnte selskaber til beskyttelse af såvel selskabsdeltagernes som tredjemands interesser, med det formål at gøre disse garantier lige byrdefulde, og af artikel 47 i direktiv 78/660 om årsregnskaberne for visse selskabsformer, hvilke bestemmelser foreskriver obligatorisk offentliggørelse af årsregnskaber, kan ikke udgøre en culpøs handling, hvorved Fællesskabet har pådraget sig ansvar. En eventuel ulovlighed af et samordningsdirektiv er ikke i sig selv tilstrækkelig til at pådrage Fællesskabet et ansvar uden for kontrakt. Et sådant ansvar kan kun pådrages, såfremt der foreligger en tilstrækkeligt kvalificeret krænkelse af en bestemmelse, der har til formål at tillægge borgerne rettigheder.

(jf. præmis 52)